

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 99.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874036768/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

rystede hele min Krop, og jeg tabte Bevidstheden, dog kun et Øjeblik. Jeg kunde frods en stærk Smerte i den venstre Fod krybe paa Knæene over Vejen og undgaa Brændene fra Udhuset. Jeg saa' op; paa Røgens graarode Baggrund skintede jeg endnu Jonas, der efter havde grebet fat i Mølleren og hindrede ham i at styrte sig ud af Lugen. Endnu hørte jeg en svag Stønnen fra den sagtens næsten kvalte Rasmus, Jonas sang:

„Og derfor vil jeg staa
som tapper Laudsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra! — Huh!

nej, Du slipper ikke, Rasmus, før Du er røget som en Skinke. Vi to skal i bengalsk Belysning — hæ — hæ — hæ — der bliver gjort Stads af os paa Sidstningen. — Farvel, Karen, nu har Du Fred for os begge.“ — Karen laa paa Knæ paa den anden Side Vejen, Tørklædet var faldet hende af Hovedet. Hendes graasprængte Haar piskede om hendes ligblege, magre Ansigt. Hendes aabnede Mund var som stivnet i et forgæves forsøgt Angestraab. Datteren knælede bag ved hende og holdt hende om Livet; det var, som Spændingen holdt Kræfterne sammen i hende.

Alt det havde naturligvis ikke medtaget Tiendedelen af den Tid, der behøves til at fortælle det. Jeg havde efterhaanden gjort flere Forsøg paa at rejse mig op, men forgæves. Jeg havde raabt til Møllersvenden og Karlen, til de efterhaanden tilkomne Naboer om at vove sig op ad Stigen, men det var umuligt. Brændende Straamasser var faldne ned over Lugen, dens Ramme var i Braand. Intet kunde ses af de paa Loftet værende to Mennesker, Veklagene og Sangen deroppe var forstummede, og som hele Udhuset faldt brægende sammen, kom Købstadens Sprøjter kørende. Nu opløste alt sig i en forvirret Summen for mine Øren. Det sidste, jeg fornam, var en Kuldegysning. Jeg laa jo paa den af Regnen opblødte, vaade Jord.

Der kommer nu en Tid, Carlsen, da jeg ikke kan berette Dig noget om, hvorledes det gik til med mig. Jeg vaagnede op. Det var Nat, en Lampe brændte i Stuen. Jeg hørte Stemmer hviske om mig. „Kan han staa det igennem?“ spurgte en Fruentimmerstemme. — „Jeg tænker det nok“, svarede en ubekendt Mandsrøst; „hans venstre Fod er forvredet, men den kommer nok i Lave; men det er nogle forbandede Brandsaar, han har paa Hænderne og i den venstre Side. Men De kommer til at lade ham blive liggende her i Møllen, han maa ikke flyttes.“ — „Ja, om han saa